

Emericus Aho Dienez
SÁRNÉI SÉRTŐ,
amelyet szerzett A.D. 1996
N^o 1

Jelen léted szemorokás örömmel tölt el
Az én jelen létemben, de jelenléted
Delejtében, szédelve ~ már-már bűlködve ~
Elragadva élek ~ ujjongó (örög) lélek.

Részem a' te lélekjészed, s' álmos szemekkel
Szemembe szemeként peánk viszbánézek,
Magadra és magamra. Ugye nem félted,
Hogy a' nem jelen létben a' jelenléted

Az én nem-jelenemben is a' jelenléted?!
Mert mértis bűzítvá szívem kínzó hiányod,
Ha a' távolban még révenet nem is kiáltod

Bús hangrezgésben bongo' bús érekként
Uzenve Cytherés hírván lelkünk pezsekként?
Veletlenül találkozás? Érzem így magam
Androgünként!



Nº 2

Titokzatosan boldogan édes szeretem ez:
Hajjaiba ölel és magával már ragad
A láthatatlan delejes szférák smaragd
Fénypászmaiban, véghetetlen terek

Bódító mámorában. Sodródik lelhem
Angyalok szárnyival lágyan csapodva,
Mint nagy lomha madarak, kikenek hada
Meleg világokba röppen át tengereken.

Te, ki vagy titkolva boldog gyászom, édes,
Mert létezzél bár, nem léssz soha Arpiátom.
Sosem lehet ez, oh, jaj?! Enyészet (tojka kénés)

Míglen bényelivegleg azt, ki voltam, tulány,
S hogy a végső jajszó, az ultima búcsú
Előtt nem lehetek új Noé: nélkülöd sülyved el
Bárkám!?



N^o 3

Szeretlek, hiába, most már minden kiáltja!
Mincs védő cpat, sem kínai Nagy Fal!
A névtelen kék kettente szalik szerkesztéssel,
S Erosz helyébe pálik, ez most a Szeretem:

Kajüt a hajón, melyet sodor a végre;
A legbensőbb édes hely ez bútorozva
A mondhatatlan kéjes, titkos éjjel:
Mehébeben értelmé van a kétes létnek!

S az ötven milliárd galaxis hadd forogjon
Örült rebbel-lobbal a majdnem üres térben
A nagy Galányba örökbe vetve dobva!

Íde várlak ebbe a kajütbe. Az iszonyt
Rekesztjük most már végleg s kivevőre!
Várlak. Itjár Isten-közelég a fejemben írész,
Az epiphonéziász.



N^o 4

St. Andrews vagy Edinburgh, oly mindegy
Hol rovom útam hajnalban, délben, éjben,
Nappalban, felhőben vagy éppen vízlelésben,
Rólad imaginálom az egészet; véled, kóborló, szállók.

Lsenge teateakód rebben ölelve. Vágy-ök,
Mely előnt, átjár, emészt esztelen ségemben;
Hérem merre induljon ez Erasz-remegésben
Hala ndor útjára bőrd jejtéken? Jöteni kezgy

Ez nékem, hogy elmémben, anonim térben,
Ezen ekszkluzív egoita világmindenségben
Vélem létezel, ámbátor csak kép~képpen.

S most felbúgnak a' harangok a' St. Giles-ban,
Csengő ezüstdallam ömlik el a' skótvilágban,
S fantóm~lényed, te drága, száll enyémme l
Más-Világba...



N^o 5

Faj, nem vagy itt, ahol most én vagyok!
Faj, nem vagyok ott, hol most te vagy!
Mily banális tények, Ezek! Avagy
Mondandám: nékem a fény most nem ragyog,

Felületed, mely nékem a legutolsó fény.
Csak itt belül, a Szellem rejtekén,
Valahol, a lét központjában, mélyén,
Ahol már minden Egy! S a' jellemény

Ott már nem jellemény. Elo' való'ság:
Itt vagyok ott, ahol nékem te vagy,
Ott vagy te, ahol néked én vagyok.

Egyazon plazmából sarjadt fonott ág!
Dávit is tégyen immár főre-dőre agy,
~ Hésítél vagy conspirálsz Im a körösztök:
Eprotériánk.



N^o 6

Drága Nemlétező Leterem, 'ki vagy
Nékem, de mégse'; terméke aqya
Nak, fantázia ~ éhnek, melyek két-
Nek bennem unós-untalan: képek

Pólad; Lantazma ~ vetítő"vásznon
Arcod lobog, lebegő" pelyemlátyol,
Döröd hófehére fel-felvilágol.
Oh, jaj, de még így is kéjez asztal ~

Világ, mely legalább vigasztal.
Egész leingemet fogadja áldozati asztal,
Hiányodtól hervadó' virágterhes javatát

Míg, rsenge húzódba bémetsz doktorok két
Fájdalmad én is áttalérzem onólyen
De így legalább együtt a' kínzó hiány
Felfeszítve!

